

Canım İstanbul

Güfte: Necip Fazıl KISAKUREK

Beste: Güne' YAKARTEPE

12 Ru hu mu e ri tip te ka lıp_ ta don dur mu' lar O nu fs tan bul di ye

15 top ra Ýakon dur mu' lar f çim den ge len bir 'ey ha va renk e da ik lim

18 O be nim za man me kan a 'ıp geç mi' sev gi lim Çi çe Ýi al_ tın yal dız

21 su yu tel li pul lu dur Ay ve Gü ne' e zel den i ki fs tan bul lu dur

24 De niz_ le top rak yal nız_ on da er mi' vi sa le Ve ka vu' mu' rü ya lar

27 on da on da mi sa le De niz_ le top rak yal nız_ on da er mi' vi sa le

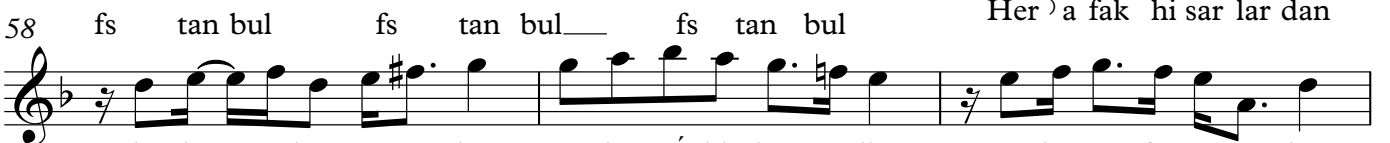
31 Ve ka vu' mu' rü ya lar on da on da mi sa le fs tan bul fs tan bul

35 fs tan bul_ fs tan bul Bo Ýaz gü mü' bir man gal kay na tır se rin li Ýi

Çam lı ca da yer de dir gök le rin de rin li Ýi Oy nak su lar ya lı nın

Gü le ni) öy le dur sun aY la ya nı bah ti yar fS TAN BUL

Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar;
Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.
İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim;
O benim, zaman, mekan aşır geçmiş sevgilim.
Çiçeği altın yıldız, suyu telli pulludur;
Ay ve güneş ezelden iki İstanbulludur.
Denizle toprak, yalnız onda ermiş visale,
Ve kavuşmuş rüyalar, onda, onda misale.
İstanbul benim canım; Vatanım da vatanım...
İstanbul, İstanbul...

Her şafak Hisarlarda oklar çıkar yayından
Hala çığlıklar gelir Topkapı Sarayından.
Ana gibi yar olmaz, İstanbul gibi diyar;
Güleni şöyle dursun, ağlayanı bahtiyar...
İstanbul, İstanbul...

Boğaz gümüş bir mangal, kaynatır serinliği;
Çamlıca'da, yeredir göklerin derinliği.
Oynak sular yalının alt katına misafir;
Yeni dünyadan mahzun, resimde eski sefir.
Her akşam camlarında yangın çıkan Üsküdar,
Perili ahşap konak, koca bir şehir kadar...
Bir ses, bilemem tanbur gibi mi, ud gibi mi?
Cumbalı odalarda inletir 'Katibim'i...
İstanbul, İstanbul...